

Koj zan ljip trošt in veselje uživa n'co moje srce...

s temi ljudskimi besedami iz svatovske pesmi ziljske ohceti pozdravljam Vas, spoštovani župnik Stanko Trap, ki ste slavljenec današnjega večera, s temi slovesnimi, starimi besedami pozdravljam Vas, spoštovani častni gostje, spoštovana publika: k tej nebeški ohceti smo povabljeni vsi, to bo naša slovesnost, ki bo trajala večno, kakor pravi ljudska pesem, ki jo je v pesmarici leta 1846 zapisal Matija Majar Ziljski.

Časi niso prijazni, težko in nerodno je govoriti o večni ohceti in razmišljati o nebesih sredi današnje negotovosti, kakor je tudi težko in zahtevno govoriti o človeku, ki ga srečujem dnevno in ki sem se ga v svojih ziljskih letih naučila globoko ceniti.

Čas in svet, v katerem smo, se pretresljivo spreminjata. Moderna komunikacijska tehnologija nas je po eni strani povezala, po drugi pa ukleščila, umrežila je planet, se ugnezdila med države, narode, kulture, religije... Svet ni povezan samo tehnološko, tesno je prepleten tudi gospodarsko in politično, navidez raziskan do zadnjega kotička. Nikoli v zgodovini še ni bilo toliko možnosti za vse, toliko podatkov, znanja, informacij, poti do samouresničevanja.

Sredi vse te raznolikosti, sredi vseh teh možnosti bi se svet lahko razvijal vzorno in popolno. V resnici pa se razširja strah, vladata nemir in napetost. O prihodnosti ni slišati dobre besede. Dnevne novice iz velikega sveta so: terorizem, vojne, finančne krize, negativne klimatske spremembe, naravne katastrofe... Podirajo se majhni svetovi: družine, partnerstva, odnosi med starši in otroki, prijateljske vezi, spoštovanje med kolegi... za rojstvo in smrt, za otroštvo in starost ni ne prostora ne časa, potrpljenje je redka krepost, mladi se počutijo neprestano preobremenjene, hiše in stanovanja so prenapolnjena z udobjem, za vsem je čutiti pohlep, požrešnost in lenobo.

Jasno videnje sveta hromi, zbuja strah in peha v samoto. Težko je s tem bremenom živeti vsak dan, ne da bi človek izgubil voljo in moč, vero in prepričanje, tisti, ki ne izgubi optimizma, je skorajda nekakšen vizionar, vendar v očeh tistih, ki drsijo po površini vsakdana, le pomilovanja vreden. Kaj se pravzaprav dogaja? Kakšen bo izhod iz tega časa? Kam pobegniti, če je, vsem razlikam navkljub, vse enako. Kam, če ni ne gotovosti ne varnosti, če je tu vse nakopičeno v materialnih banalnostih, nekje drugje pa ni ne kruha ne vode.

In kje sredi tega svojega razmišljanja vidim župnika Stanka Trapa? On je človek, ki se oklepa starega reda, stvarstvo vidi kot celoto in ni ga strah živeti svoje videnje. Moderen je s svojim pogumom za resničnost, v kateri je smisel človek sam. Izvirna in mojstrska je njegova pot do tega smisla, izhaja iz njegove osebne, verske in kolektivne, narodne integritete in vodi dalje v svet, na potovanje, kjer se sence s svetlobo zlivajo v eno energijo. Torej svetlo in temno, vse to je ena moč, ki daje, rešuje in pušča sled.

Gospod župnik, ne Vi ne jaz nisva Ziljana. Zaneslo naju je na slovensko obrobje, v kraje, kjer je pokrajina bajna, tradicija barvita, kjer so se besede jezika spremenile v pesem in melodijo Zile, kakor bi rekla Ingeborg Bachmann, ki prihaja odtod: *Ihre Lieder sind wie vom Traum einer grösseren Weite getragen ... pesmi so, kakor bi jih nosile sanje neke velike daljave*. In tako z obrobja od daleč opazujeva in doživljava razvoj v centrih sveta in domovine, velikokrat v skrbeh, v jezi, z željami. V tem odmiku je včasih jasnovidnost, je jasno spoznanje, kaj je treba odvreči in končno pustiti za sabo. Spoznanje, da zavist, nevoščljivost, oblastnost, samovolja, snobizem in površnost ne smejo krojiti prihodnosti, da se spori ne rešujejo na isti način, kakor so nastali in da jih mladi ne smejo dedovati, da so osnova vsakega sožitja respekt, sočutje, odgovornost, pomoč in uspešna komunikacija. Naj nas pod eno streho ne vodijo finančne prednosti, temveč resnična volja do skupnosti, ki nastane s poslušanjem drug drugega in spoštljivim odzivanjem, zaupanjem in doslednim pristajanjem na različnost. Materinščina naj bo vodilo. Vsak posameznik je pomemben, vendar ne samo na Zilji, povsod je premalo poguma živeti svoje poslanstvo.

Če bomo enotni in če bomo res hoteli, vsaj nekaj nebeške ohceti lahko praznujemo TU in ZDAJ!

Ein Don Camillo aus dem Gailtal, also . . . !!!!

So erstrahlt er aus der heutigen Tageszeitung, der so einfach, so fröhlich, lässig sein kann, und dem trotzdem so Vieles aus seiner Berufung wichtig ist. Nicht nur, dass er als angenehmer, offener, moderner Seelsorger in vielen Pfarren und Filialkirchen seinen religiösen Dienst erfüllt, er ist auch ein ganz besonderer Kultur- und Sprachenhirte. Zwischen Messen, Gebetsstunden, Krankenbesuchen, Hochzeiten, Taufen, Begräbnissen... zeigt sich sein Alltag in beiden Landessprachen. Es ist manchmal spannend: manchmal zu viel Slowenisch - manchmal zu wenig Deutsch... manchmal in slowenischer Sprache nur ein kurzes Stoßgebet - fast wie ein Katzenjammer... und wenn es dem so ist, kommt diplomatisch noch das Lateinische dazu...

So entweichen die Grenzen. Diese Gratwanderung, durch Jahrzehnte, an der äußerst peripheren Sprachgrenze, formten ihn zu einem sehr guten Zuhörer, dem in jeder Situation bewusst ist, dass der Mensch nicht nur im Mittelpunkt steht, sondern der Sinn dieser Weltordnung ist.

Diese verantwortungsvolle Auffassung von Welt und Mensch, lässt ihn in einer Gesamtheit erscheinen, aus der auch eine persönliche Liebe für die Vielfalt der Kultur, Kunst und Natur hervorgeht. Mit all diesen edlen Eigenschaften, begegnet er den Menschen und kann sie begeistern.

Aus den Städten wie Klagenfurt und Ljubljana hört man immer wieder: bewahrt unsere Sprache, bewahrt unsere Lieder, haltet euch...

Leichter gesagt als getan. Die Perspektive aus einem warmen Nest heraus ist anders als das Leben am Rande, an der Grenze, wo die Identität tagein tagaus mit vielen Verwundungen gezeichnet ist. Oft hat man das Gefühl, dass in den tiefsinnigen,

archaischen Gailtaler Volks- und Kirchenliedern mystische Schätze verborgen sind, die uns Kraft geben. Es ist die Urform einer Kultur, entstanden durch Jahrhunderte, die auch den nächsten Generationen eine Grundlage für eine moderne Identität bietet. In dieser gegenwärtigen Gailtaler Wirklichkeit stützen wir uns gegenseitig und bekommen Halt auch von unserem Pfarrer.

Ich bin dankbar für dieses Tal, in dem ich persönlich so Vieles lernen konnte, und danke Ihnen Herr Pfarrer Stanko Trap, dass wir uns hier begegneten.

Für dieses Tal sind sie ein verlässlicher Begleiter.

Hvala Vam, gospod Stanko Trap, da sem Vas srečala in Vas spoznala, en del skupne poti je že za nama.

Pepca Druml